

Передмова

Добробут усього народу залежить від фінансового достатку кожного громадянина.

У цьому виданні йдеться про власні успіхи кожного з нас. Успіх — це досягнення мети власними зусиллями й умінням. Ключем до успіху є правильна підготовка до втілення своїх задумів. Мудрість наших вчинків — це результат мудрості наших думок, а думки — не що інше, як розуміння.

Цю книжку порад, що врятують від худого гаманця, назвали посібником із фінансової кмітливості. І справді — саме такою є її мета: надати тим, хто прагне фінансового успіху, можливість розгадати секрети нагромадження капіталу, його збереження і змусити капітал працювати на себе.

На сторінках, що ви читатимете, ми перенесемося у Вавилон — колиську головних фінансових законів. Нині це загально-визнані принципи, якими послуговується весь світ.

Новим читачам автор щиро бажає того, про що завзято розповідають люди по всій Америці, які вже прочитали книжку: нехай її сторінки надихнуть вас примножувати кошти на банківських рахунках, приведуть до ще більших фінансових успіхів і допоможуть розв'язати складні особисті негаразди з фінансами.

Автор, використовуючи нагоду, дякує тим діловим людям, що так часто переповідали ці притчі своїм друзям, родичам, співпрацівникам і партнерам. Не існує більшої подяки, аніж та, що нею є підтримка практиків, яким сподобалися твої поради,

ПЕРЕДМОВА

адже вони самі проторували шлях до великого успіху, використовуючи принципи, викладені в цьому виданні.

Вавилон став найзаможнішим містом стародавнього світу, тому що його жителі були найбагатшими людьми своєї епохи. Вони розуміли цінність грошей, тож застосовували розумні фінансові принципи, щоб нагромаджувати, зберігати й примножувати статки. Вони забезпечили собі те, до чого прагнемо ми всі, — заможне майбутнє.

Джордж Клейсон

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Чоловік, що прагнув золота

Банзір, вавилонський майстер із виготовлення колісниць, був дуже засмучений. Сидячи на низькому мурі маєтку, він сумно споглядав свій простенький будинок і відчинену майстерню, де стояла майже завершена колісниця.

Із прочинених дверей час від часу визирала його дружина. Бачив, що вона крадькома поглядає на нього, і розумів, що торба з їжею майже спорожніла, тож йому треба завершувати колісницю, стукати й рубати, полірувати й фарбувати, туго натягати шкіру на ободи коліс, щоб віддати товар багатому замовникові та отримати від нього гроші.

Однак цей кремезний, м'язистий чоловік мляво сидів на мурі. Його думки ніяк не залишало питання, на яке в нього не було відповіді. Спекотне тропічне сонце, звичне для долини Євфрату, безжально пекло своїм промінням. Краплі поту з чола непомітно стікали та губилися в густому волоссі на грудях.

За його будинком височіли східчасті стіни королівського палацу. Неподалік, поділивши синє небо навпіл, височіла фарбована вежа храму Ваала. У тіні цих величних будівель його простий будинок губився серед багатьох таких самих або й ще менш охайних. У цьому весь Вавилон — суміш велчі, блискучого багатства та глибоких злиднів, що безладно перемішалися в межах могутніх міських стін.

Якби він озирнувся, то побачив би, як тісняться колісниці багатіїв, тягнучись уздовж дороги та змушуючи збиватися на узбіччя і взутих у сандалії купців, і босих жебраків. Навіть

багатіям доводилося звертати в канави, щоб звільнити шлях для довгих колон рабів, що несли воду «для королівських справ». У кожного раба був важкий бурдюк із водою, призначеною для поливу висячих садів.

Банзір надто захопився власними важкими думками, тож не чув і не помічав гомону великого міста. Лише звук струн знайомої ліри повернув його до реальності. Він озирнувся й побачив натхненне, усмінене обличчя найкращого друга — музики Кобі.

— Хай благословлять тебе боги своєю безмежною щедрістю, мій любий друже, — старанно привітався він. — Однак видається мені, що боги вже настільки прихильні до тебе, що працювати тобі не потрібно. Я радий, що тобі щастить. Якби мені таке щастя було, я би з тобою поділився. Благаю, дай мені лишень два шекелі з твого, певна річ, важеного гаманця, адже в іншому разі ти працював би в майстерні. Я віддам тобі їх після бенкету в аристократа, який відбудеться сьогодні ввечері. Ти й засумувати за ними не встигнеш, а вони вже повернуться.

— Якби в мене було два шекелі, — сумно відповів Банзір, — я би їх нікому не позичив. Навіть тобі, найкращому другові, адже вони були б моїм багатством — єдиним, що в мене є. А таке нікому не дають, навіть найкращому другові.

— Що? — вигукнув Кобі, щиро здивувавшись. — У тебе в гаманці ані шекеля, однак ти, наче статуя, сидиш на місці! Чому ж ти не завершуєш колісницю? Як інакше ти зможеш задовольнити свій благородний апетит? Друже, ти на себе не схожий. Де твоє невгамовне завзяття? Чи тебе щось гнітить? Чи боги наслали на тебе негаразди?

— Напевне, це боги мене мучать, — погодився Банзір. — Усе почалося з дурного сну, в якому я був багатієм. У мене на поясі висів наповнений монетами великий гаманець. Я без роздумів кидав шекелі жебракам, на срібні монети купував прикраси дружині, а собі — все, що заманеться. Я мав золоті монети й не переймався майбутнім, тож без страху витрачав срібло.

Мене сповнювало неймовірне задоволення. Ти не впізнав би в мені свого друга, який так тяжко працює. Мою дружину ти також не впізнав би: на її обличчі не було жодної зморшки, воно світилося від щастя. Вона знову стала тією усміхненою молодичею, якою була в перші роки нашого шлюбу.

— То гарний сон, на правду, — відказав Кобі, — але чому через ті приємні почуття уві сні ти зараз сидиш ось тут, наче похмура статуя?

— Ай справді, чому? Бо коли я прокинувся і згадав, що у мене порожньо в гаманці, мене охопило обурення. Поговорімо про це разом, бо, як кажуть мореплавці, ми з тобою удвох пливемо в одному човні. Ми дітьми разом ходили до жерців навчатися мудрості. У юності в нас були одні й ті самі радості. Коли вирости, дуже товаришували. Ми були такими, як інші, і це нас не турбувало. Нас задовольняло працювати з ранку до ночі та вільно витрачати зароблене. За минулі роки ми заробили багато монет, але радість від багатства можемо бачити лише уві сні. Казна-що! Чим ми відрізняємося від дурних овець? Ми живемо в найбагатшому місті у світі. Навкруги нас стільки багатства, але ми з нього не маємо нічого. Пропрацювавши півжиття, ти, мій найкращий друг, маєш порожній гаманець і кажеш мені: «Чи можна у тебе трохи позичити — лише два шекелі — до бенкету в аристократа сьогодні ввечері?». Що ж мені на це відповісти? Чи сказати тобі: «Ось мій гаманець, усе, що в ньому, я радо розділю з тобою»? Ні. Визнаю, що в моєму гаманці так само порожньо, як і в твоєму. У чому річ? Чому ми не можемо нагромаджувати срібло й золото, щоб після витрат на їжу й одяг ще щось залишалось?

— Згадай-но наших синів, — продовжував Банзір. — Чи не йдуть вони нашими слідами? Чи варто їм та їхнім родинам, їхнім синам та родинам їхніх синів усе життя прожити посеред золотих скарбів, однак ласувати, як ми, кислим козячим молоком і кашею?

— Ще ніколи за роки нашої дружби ти такого не казав, Банзіре, — замислено промовив Кобі.

— Ніколи за роки, що минули, я так не думав. З раннього ранку до пізнього вечора, коли вже бракувало сил, я робив найкращі колісничі, на які тільки спроможна людина. Я з доброти своєї сподівався, що колись боги відзначать мою сумлінну працю і подарують мені великий достаток. Цього вони так і не зробили. Нарешті я зрозумів, що вони його ніколи мені не подарують. Через те на серці смуток. Я хочу бути багатим. Хочу мати землі та худобу, гарне вбрання та монети в гаманці. Я готовий працювати на це, віддаючи всі сили, усю вправність рук, весь свій розум, але я хочу отримувати чесну винагороду за працю. Що з нами не так? Знову тебе запитую. Чому ми не заслуговуємо на справедливу частку того добра, що його вдосталь мають власники золота, на яке його й купують?

— Якби знати! — відповів Кобі. — Я задоволений не більше, ніж ти. Заробіток, що мені дає ліра, швидко зникає. Зчаста мені доводиться щось планувати-вигадувати, щоб родина не голодувала. У моїх грудях живе сильне бажання мати ліру таких розмірів, щоб вона грала ту музику, яку я чую подумки. Із таким інструментом я грав би таких витончених мелодій, що й сам цар не чув!

— Ти повинен мати таку ліру. Нема людини у всьому Вавилоні, яка вміла б грати милозвучніше — так, щоб сподобалося не тільки цареві, але й самим богам. Але ж як тобі знайти таку ліру, коли ми обидва бідні, наче царські раби? Чуєш дзвіночок? То вони йдуть.

Банзір вказав на довгу колону напівоголених, мокрих від поту водоносів, що насилу йшли з річки вузькою вулицею вгору. У кожному ряду було по п'ятеро рабів. Вони згиналися під вагою бурдюків з водою.

— Їх веде статечний чоловік, — Кобі вказав на раба, який мав дзвіночок і йшов попереду інших без тягара. — Очевидно, що в себе в країні він був видатний.

— У цій колоні багато гарних людей, — погодився Банзір, — таких гарних, як і ми з тобою. Високі блондини з півночі,